

אֵילוֹתִי, מה אֵיל וצבי, בשעתה דازלי ומרחקי, מיד אהדרו לההוא אחר דשבקי, אוף קדשא בריד הוא, אף על גב דאסטלק לעילא לעילא באין סוף, מיד אהדר לאטריה. מאית עפמא. בגין דישראל למתא אתא חדון ביה, ולא שבקין ליה לאתנשיא, (מגיה) ולאתרחקה מניעיה. ועל דא, אילותי לעזרתי הושה.

ובגין פה בעין לאתא חדא ביה בקידשא בריד הוא, ולאחדא ביה, כמוון דאמשיך מעילא למתא, דלא ישתק בר נש מגיה, אפיקלו שעטה חדא. ועל דא פד סמיך גאולה ל תפלה, בעי לאחדא ביה, ולאשטע בחדיה בלחשו, ברזוא, דלא יתרחק מיגן, ולא ישתק מיגן, ועל דא כתיב (דברים ז) **וְאַתֶם הֲדַבְקִים בָּיִת אֱלֹהִיכֶם חַיִם בְּלִכְמָם**

לשון הקורש

אילותי - מה איל וצבי, בשעה שחולכים ומרחקיים, מיד חזרם לאותו מקום שענו - אף הקדוש ברוך הוא, אף על גב שהעתלה למעלה והוא, איש עזוב ממענו אפלו שעה אחת. ולבן שפטומך גאלה ל תפלה, צריך לאחו בו ולדבר עמו בלחש, בסות, שלא יתרחק מעמנו ולא יעוז מעמננו, ולבן בתוב נשבח ולהתרחק מהם. וכן, אילותי לעזרתי הושה.

היום. (תהלים קמד) **אָשֶׁרִ הַעַם שְׁכַבָּה לוֹ אָשֶׁרִ הַעַם נִשְׁיֵּן אֱלֹהִיו.**

בַּהֲהִיא שְׁעַתָּא, קם רבי שמעון וחבריו אוף הבי קמו ואיזו. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, אבא, עד הכא חווינא יתבי בצלא אילנָא דחיי בגנטא דעדן. מכאן וללה לא דאנָן איזליין, אצטריד לו למייח בארחו דנטון אילנָא דא. אמר ליה, אנת תשרי בשירוֹתָא לمفטה בארכָא.

פָתָח וַיֹּאמֶר, (שמות כה) **וַיַּקְהֵל לֵי תְרוּמָה,** כמה דאתמר. במאו איה תרומה. ברזא דזהב, דהא מהתמן אהונת בקדמיתא, בגין דאייה גבורה תפאה, דאתיא מסטרא דזהב. ואף על גב דאתיא מסטרא דזהב, כל עקר לא אשורתה, אלא בסטרא דכף, דאייה ימינה.

לשון הקידש

שכבה לו אשי העם שה אלהי. אתה תרחיל בראשית לפתח בדרכך. באותה שעה קם רבי שמעון, והחברים פתח ואמר, ויקחו לוי תרומה, במו שנאמר. בטה היא תרומה? בסוד הזהב, שחררי משם נזנה בתיילה, משום שהוא יושבים בצל של עין חמימים בנין עדן. מכאן ולהלאה שאנו הולכים, ציריך לנו ללבת בדרכי השומרים את העץ הוה.

וְרֹאֵא דָא כּוֹם שֶׁל בְּרִכָּה, דַאצְטְּרִיךְ לְקַבֵּל אֶלְיהָ בַּיְמִינָא וּבַשְּׂמָאלָא, וְכֹל עֲקָר לֹא אֲשַׁתְּאַר אֶלְאָ בַּיְמִינָא. (ס"א וּשְׂמָאלָא אַתְּעָרִי מִנְהָ וְלֹא וּבוּ) וּשְׂמָאלָא אַתְּעָר יִמְינָא, וְלֹא אַתְּדַבֵּק בֵּיהֶן, בְּגַין דָאַיְהוּ אַתְּיִהְיבּ בֵּין יִמְינָא וּשְׂמָאלָא, וּשְׂמָאלָא אַתְּאַחֵיד תְּחוֹזְתִּיהָ, וּמִינָא אַתְּאַחֵיד בֵּיהֶן לְעַילָא, בִּמְהָ דָאַת אָמֵר (שיר השירים ב') שְׂמָאלָו תְּהַת לְרָאשִׁי וּמִינָו תְּחַבְּקָנִי. זָהָב וּכְסָף, בִּמְהָ דָאַת אָמֵר (חגי ב') לֵי הַכְּסָף וְלֵי הַזָּהָב, וְהֵא אַתְּמָר.

וְגַחְוֹשָׁת, דָא אַיְהוּ גַּוּן בְּגֻוּנָא דְזָהָב, בְּגַין דַאצְטְּבָע מַגּוֹן זָהָב וּמַגּוֹן דְכָסָף. וְעַל דָא מִזְבֵּחַ הַגְּחֹשָׁת קָטָן. אַמְאי אַיְהוּ קָטָן. בִּמְהָ דָאַת אָמֵר (מלכים א' ח') בַּי מִזְבֵּחַ הַגְּחֹשָׁת אֲשֶׁר לְפִנֵּי יְיָ קָטָן מְהַכֵּיל אֶת הַעֲוָלה וְגוֹ'. בִּמְהָ דָאַת אָמֵר (שמואל א' י') וְדֹוד הַזָּהָב הַקָּטָן. וְאַפְעַל גַּב דָאַיְהוּ קָטָן.

ומוד זה כוֹם שֶׁל בְּרִכָּה שְׁאַרְיךְ לְקַבֵּלה כְמוֹ שָׁנָאָמֵר (חגי ב') לֵי הַכְּסָף וְלֵי הַזָּהָב, בַּיְמִין וּבַשְּׂמָאל, וְכֹל הַעֲקָר לֹא נְשָׁאָר אֶלְאָ בַּיְמִין, (וּבַשְּׂמָאל גַּעֲזָב מִפְנֵיהֶן וְלֹא וּבוּ) וּבַשְּׂמָאל מְעוֹזֵר אֶת הַיְמִין וְלֹא גַּדְבָּק בּוּ, מִשּׁוּם שְׁהָוָא נְתַנֵּן בֵּין יִמְין וּשְׂמָאל, וּבַשְּׂמָאל נְאַחֵז תְּחִתּוֹ, וּמִן נְאַחֵז בּוּ לְמַעַלָה, כְמוֹ שָׁנָאָמֵר (מלכים א' ח') בַּי מִזְבֵּחַ הַגְּחֹשָׁת אֲשֶׁר לְרָאשִׁי וְיִמְינָו תְּהַת שְׁנָאָמֵר וְדֹוד הַזָּהָב הַקָּטָן. וְאַפְעַל גַּב לְרָאשִׁי וּמִינָו תְּחַבְּקָנִי. זָהָב וּכְסָף -

כלא את אחד בגוניה. ומי תימא מזבח אחר,
אקרי קטן. לאו הבי. דלאו קטן בר האי, דבטיב,
(בראשית א) את המאור הגדול למשלחת היום ואות
המאור הקטן למשלחת הלילה. וזה איהו המאור
הקטן. המאור הגדול, דא מזבח הפנימי דאייהו
מזבח החזב.

ותבלת (דף קל"ט נ"א) דא איהו תבלת מציאות. תבלת
דא איהו ברסיא, רוא דתפלת דיד.
תבלת דא איהו ברסיא, לדינין ביה דיני נפשות.
בגין דאית ברסיא לדינין ביה דיני ממונות, ואות
ברסיא לדינין ביה דיני נפשות. ועל דא, כל
גונין טבין לחלמא, בר גון תבלא, בגין דינגע
דהא נשmittah סלקא בדין. ובד נשmittah סלקא
בדינה, גופא אתרן לאשתצאה ואצריך היה
חלמא, לרחמים סגיאין.

לשון הקודש

שהוא קטן, הכל נאחו בתוכו. ואם תבלת והוא הפסא, סוד של תפלין של
האמר, מזבח אחר נקרא קטן - לא בדו
שאין קטן פרט לו, שבתוב (בראשית א)
את המאור הנדרל למשלחת היום ואות
המאור הקטן למשלחת הלילה. והוא
המזבח הפנימי, שהוא מזבח החזב.
ותבלת - וזה תבלת של מציאות.

תכלת דא איהו ברסיה, כתיב ביה (יחזקאל א) במראה אבון ספר דמות בסा, ובתיב (ואש מתלקחת) ונגה לו סביר. בגין העדין ביה קריינן לציית, וכד נגה לו, אתחדר לגון ירוק, בגין מתרתי. מה היא שעתא ואילך, אשתי זמנא בקריאת שמע, דהא אשתי גוון תכלא מכמה דהוה, בגין כך אסיר למידן דיני נפשות בלילה, בגין דשלטא ההוא גוון תכלא בההוא זמנא, ואתיhib רשו למחרף נפשא بلا משפט. דהא משפט לא שלטא בההוא זמנא. כה אני צפרא, ואתער ימינה דלעילה, נפיק ההוא נהර, ומתי עד האי תכלא, אשתי מכמה דהוה, וכדין שלטא עליה, ואתדק ביה ברסיה אחרא קדישא.

מה היא שעתא ואילך, זמנא בקריאת שמע.

לשון הקודש

גון תכלת באתו זמן ונתנה רשות להחתרף נפש בלי משפט. שעורי משפט לא שלט באתו זמן. בשבא הבקר ומתעורר הימין שלמעלה, יוצא אותו האור ומגיע עד התכלת זואת ומשנה מקומו שחתה, והוא שלט עליו ונדק בו בסא קדוש אחר. מאותה שעה ואילך זמן קרייאת שמע.

החלום לרוחמים רבים.

תכלת זה בסा, שבתוב בו במראה אבון ספר דמות בסा, ובתיב (יחזקאל א) בגין ספר דמות בסा, ובתיב (יחזקאל א) ונגה לו סביר. משום שעושים בו קריונות לציית, ובשנה לו הופך לגון ירוק, בגין ברתי, מאותה שעה ואילך מתחיל זמן קרייאת שמע, שהרי השנה גוון תכלת מכמו שהיה, ובין אסור לדין דיני נפשות בלילה, משום ששולט אותו

וְאַרְגָּמָן. דֹא בְנוֹפִיא דְכָלִילָא כֶל גּוֹנוֹגִין בְחֵדָא.
וְתוֹלָעָת שְׁנִי, בְתִיב שְׁנִי, וּבְתִיב שְׁנִים.
דְבַתִּיב, (משל לי לא) בַי כֶל בֵיתָה לְבֹישׁ שְׁנִים. אֶלָא
הָאֵי אֲיָהו גּוֹנוֹן אֲקָרֵי שְׁנִי, דְגַטִיל כֶל גּוֹנוֹגִין בֵיהֶה,
וּבֶלָא אֲיָהו חָד, שְׁנִי וּשְׁנִים. שְׁנִים: כֶד בְלָהָיו בְלִילָן
בֵיה בְחֵדָא. שְׁנִי: דְנַפִיק מְפַרְסִיא עַלְאָה, דְשַׁלְטָא
עַל תְּכִלָת מִסְטָרָא דִימִינָא, וְדֹא אֲיָהו אַפּוֹטְרוֹפְסָא
דִישְׂרָאֵל, דְבַתִּיב בֵיה (דניאל י) מִיכָאֵל שְׁרָכָם.
תוֹלָעָת: דְחִילִיה בְפּוּמִיה, בְתֹלָעָת, דְמַתָּבר בְלָא
וּעְקָר בְלָא.

תוֹלָעָת שְׁנִי וּשְׁשִׁשׁ, תְּרִין גּוֹנוֹגִין בְחֵדָא, דִימִינָא
וּשְׁמָאָלָא, חִוָר וּסְוָמָק. וּשְׁשִׁשׁ: בּוֹצָא
אֲיָהו. דְשִׁית חִוְטָין מִתְחִבָּרָן, וְדֹא אֲיָהו דְבַתִּיב,
(דניאל י) וְגּוֹנִיתוֹ בְתִרְשִׁישׁ. וּבָאָלִין תְּרִין, בְלִילָן
תְּרִין אַחֲרָנִין.

לשון הקודש

וְאַרְגָּמָן – זה בנים שכולל כל הגונגים באחד. וְתוֹלָעָת שְׁנִי – בְתֻוב שְׁנִי, ובתוב שְׁנִים, שבתוב בו (דניאל י) מִיכָאֵל שְׁרָכָם. תְּוֹלָעָת – שְׁבָחָה בְפִיה. בְתֹלָעָת שְׁמַטְשָׁבָרָת הַכְל וּמַעֲקָרָת הַכְל.

תוֹלָעָת שְׁנִי וּשְׁשִׁשׁ – שְׁנִי גּוֹנוֹגִים באחד, שְׁנִי גּוֹנוֹגִים וְהַכְל, אֶחָד, שְׁנִי וּשְׁנִים. שְׁנִים – בְשַׁבְלָם בְלָולִים בו באחד. שְׁנִי – שְׁיוֹצָא מהכפה הַעֲלִיּוֹן שְׁשׁוֹלֶט על תְכִלָת מִצְדָה

יעזים: גּוֹבָרָן תַּתְאֵי דָּלֶבֶר, לְחַפִּיאָעָל פְּנִימָאִי. וּכְלָא אַצְטְּרִיךְ, וּאַצְטְּרִיךְ לְמַיְהָבָדָוְתָא לְכָלָא, דָּהָא מְסֻטָּרָא דְּדָהָבָא קָאַתְּיָן. וּעוֹרוֹת אַלְים מְאַדְמִים, מְשִׁיבוֹ דְּתַרְיוֹן סְטָרִין, דִּימְינָא וּשְׁמָאלָא, לְחַפִּיאָבְדִּיבְּתָא אַחֲרָא.

עוֹרוֹת תְּחִשִּׁים, סְטָרָא חָדָא אִיתְ דְּרַבִּי גּוֹ סְטָרָא אַחֲרָא בְּחוּרָבָא, וְלֹא בְּיִשְׂוָבָא אַשְׁתָּבָח, וְדָא אִיהוֹ סְטָרָא דְּבִיּוֹן, וְאַקְרֵי תְּחִש.

בְּסֶפֶרֶא דְּשֶׁלְמָה מְלָכָא אִיתְ גּוֹ הָאִי מִזְבֵּחַ הַגְּחִשָּׁת דְּקָאָמָרָן, רְזִוֵּן עַלְאַיִן. דָּהָא מִזְבֵּחַ אַדְמָה בְּתִיב, (שמות כ) מִזְבֵּחַ אַדְמָה תְּעֵשָׂה לִי וּגּוֹ, וְדָא אִיהוֹ רְזָא בְּדָקָא יָאֹות. נְחִשָּׁת, בְּדַ שְׁלָטִין טוֹרִין אַחֲרָגִין, וְאַיִדִי צְרִיכָא לְמַיִזֵּן לוֹן, אַצְטְּבָע בְּהָאִי גּוֹן לְמַיִזֵּן לוֹן. וְאַיִזְוֵן אַקְרֵי זְרִירִי נְחִשָּׁת.

לשון הקידוש

בְּיִשּׁוּב, וְזֹה צַד טָהָר, וְנִקְרָא תְּחִש. בְּסֶפֶרֶז שֶׁל שֶׁלְמָה הַמֶּלֶךְ יִשְׁבַּת בְּתוֹךְ מִזְבֵּחַ הַנְּחִשָּׁת שְׁאָמְרָנוּ סְדוּרוֹת עַלְיוֹנוֹם. שְׁחָרִי בְּתוּב, (שמות ט) מִזְבֵּחַ אַדְמָה תְּעֵשָׂה לִי וּגּוֹ, וְזֹה סּוֹד בְּרָאוֹי. נְחִשָּׁת - בְּשְׁשׁוֹלְטִים חָרִים אַחֲרִים, וְהָא צְרִיכָא לוֹן אַוּתָם, וְהָם נִקְרָאים קָרִיר נְחִשָּׁת.

בְּלָולִים שְׁנִי אַחֲרִים. **יעזים** - גּוֹרֹות תְּחִתּוֹנוֹת שְׁלָחוֹין, לְכּוֹסֹת עַל הַפְּנִימִים. וְהַכְּלָל צְרִיךְ. וְצְרִיךְ לְתַת מִקּוּם לְכָל, שְׁחָרִי מִצְדָּכָר הַזָּהָב הַמִּבְּאִים. וְעַרְתָּא אַילָם מְאַדְמִים - מִשְׁיכָה של שְׁנִי צְרִדים, שֶׁל יִמְין וּשְׁמָאל, לְכּוֹסֹת בְּמִקּוּם אַחֲרָה. **ערת תְּחִשִּׁים** - צַד אַחֲרָה יִשְׁשָׁנְדָל בְּתוֹךְ הַצִּדְקוֹת הַאֲחֵר בְּחוּרָבָה, וְלֹא נִמְצָא

וְאִינּוֹ חֶרֶי נַחֲשָׁת אֶתמֶשֶׁךְ עַלְיָהוּ רֹוחָא חֶדָּא
מִנוּ הָאֵי מִזְבֵּחַ, וַיְבֹּדֵד הָאֵי מִזְבֵּחַ אֶסְתָּלֶק
בְּסֶלִיקָוּ אַחֲרָא, כְּדִין אֶסְתָּלֶק אֵת נֵ', דָאִיהוּ מִזְבֵּחַ
קְדִישָׁא, וְאַשְׁתָּאָר רֹוחָא דָאַלְיוֹן טוֹרִי נַחֲשָׁת. וַיְבֹּדֵד
הָהּוּא רֹוחָא אֶסְתָּלֶק בְּקִיּוּמִיהָ, אַקְרֵי תְּחִשָּׁ, דָהָא
אֶסְתָּלֶק מַגִּיהָ אֵת נֵ'.

וְהָאֵי אֶתפְּרֵשָׁ, לְכַפֵּה רֹיחַנְיָן אַחֲרַנְיָן, וְאַקְרֵי אָוֶף
חֶבְּיָי, וַעֲלֵ דָא אַקְרֵי הָהּוּא עַפְּמָא (ףד),
תְּחִשָּׁ. בְּמָה דָאָת אָמֵר (בראשית כב) וְאֵת תְּחִשָּׁ וְאֵת
מַעֲבָה. אִינּוֹן הָוּ יַדְעֵי בְּהָא חַיָּה דְמַשְׁכָּנָא,
דְּאַקְרֵי עַל שְׂמָחוֹן.

וְעַצְּיָי שְׁטִים, אַלְיוֹן אִינּוֹן רְזִוְן קְדִישָׁן, דָאִינּוֹן לוֹחֵי
מַשְׁכָּנָא, וְאִינּוֹן אַקְרֵי בְּרֹזָא דְלָהּוֹן. בְּתִיב
עַצְּיָי שְׁטִים עַזְמָדִים, וּבְתִיב (ישעה ו) שְׁרָבִים עַזְמָדִים.
מִבְּאָן וְלֹהֲלָאָה שְׁמַן לְמַאֲוָר, מַשְׁיכָוּ דְמִשְׁחָה רַבּוֹת

לשון הקודש

וְאַוְתָּם חֶרֶי נַחֲשָׁת גַּמְשָׁךְ עַלְיָהָם רֹוחָם
וְגַנְקָרָאִים אָפְּכָה, וְלֹכְן גַּנְקָרָא אַוְתָּו הַעַם
אתה מִתּוֹךְ הַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה, וּבְשְׁמוֹנָה זֶה
(אך) תְּחִשָּׁ, בָּמוֹ שְׁנָאָמֵר (בראשית כט) וְאֵת
מְתַעַּלָּה בְּעַלְיָה אַתְּרָת, אוֹ מְסֻתָּלָקָת
אוֹתָן נֵ', שְׁהָוָא מִזְבֵּחַ קְרוֹזָשׁ, וְגַשְׁאָרָת
רֹוחָם שֶׁל חֶרֶי נַחֲשָׁת הַלְּלוֹן. וּבְשְׁאוֹתָה
רֹוחָם מְתַעַּלָּת בְּקִיּוֹמָה, הִיא גַּנְקָרָת
תְּחִשָּׁ, שְׁהָרִי הַסְּתָלָקָה מִמְּנָה אַוְתָּו נֵ'.
וְזֶה גַּפְרֵד לְכַפֵּה רֹוחָות אַחֲרוֹת,

וְעַצְּיָי שְׁטִים - אַלְוֵי אַוְתָּם סְוּרוֹת
קְרוֹזָים, שָׁהָם לְוַחוֹת הַמְשָׁבֵן, וְהָם
וְגַנְקָרָאִים בְּסָוד שְׁלָהָם. בְּתוּב עַצְּיָי שְׁטִים

קדישא לאמשכָא עליהו. אֲבָנִי שְׁהָם וְאֲבָנִי
מלזאים, אלין אֲבָנִי קדשא, יסודי דמקdash,
ברתיין קדישון אלין, אַזְדָמָנו בלהודיהו, ליקר
וילשבחא, בלבוש יקר, לעינא בהנא בהו תפון,
ולאךברא (ילברא) תריסר שבטים, ועל דא תריסר
אֲבָנִין בְּמֵה דְאַתְמָר.

תלייסר זיגנון איבנון, בר תריסר אֲבָנִין יקוריין אלין,
ובלהו סלקין לחמשה ועשרין ארתוון, (דף
קל"ט ע"ב) ברזא עלאה דיחודה. ולקבל אלין, גלייף
וatkין משה, חמשה ועשרין ארתוון ברזא דפסוקא
דיחודה, דבתיב, (דברים י) שמע ישראל יהוה אלהינו
יהוה אחד. זיגנון חמשה ועשרין ארתוון, גלי芬
מחקקו ברזא דלעילה.

לשון הקודש

עمرדים, ובתוב (ישעה י) שרפם עמרדים. שלשה עשר מינים הם, פרט לשתיים
מפני זהלה - שמן למאר, משיכה
של שמן משחה קדוש למשך עלייהם.
אבני שמן ואבני מלאים - אלו אבני
קדש, יסודות המקדש, במרקבות
הקדושים הלו מזדמנים לבדם לבבד
ולשבח בלבוש קבוע לעין הבחן בהם
שם ולהזכיר (ילברא) שניים עשר שבטים,
ולכן שתים עשרה אבני במו
שנתבאר.

יעקב בַּעֲאָ לְאַתְקָנָא לְתֹתָא, בְּרוֹזָא דִיחִוְדָא,
וְאַתְקָנָא בְּאַרְבָּע וְעַשְׂרֵין אַתְזָוָן, וְאַינְנוּ בְּרוֹזָק שֵׁם
כְבוֹד מְלֻכָתוֹ לְעוֹלָם וְעַד. וְלֹא אַשְׁלִים לְחַמְשָׁה
וְעַשְׂרֵין אַתְזָוָן, בְּגַיְן דַעַד לֹא אַתְתָקָנוּ מְשִׁבְנָא. כִּיּוֹן
דְאַתְתָקָנוּ מְשִׁבְנָא, וְאַשְׁתָלִים, מֶלֶה קְדָמָה דְהַוָה
נְפִיק מְגִיה, בְּדַ אַשְׁתָלִים, לֹא מְלִיל אַלְאָ בְּחַמְשָׁה
וְעַשְׂרֵין אַתְזָוָן, לְאַחֲזָה דְהָא אַשְׁתָלִים דָא בְּגַוְונָא
דְלָעִילָא, דְכַתִּיב, (וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶלְיוֹן מֵאַהֲל מַזְעֵד
לִאְמָר. הָא חַמְשָׁה וְעַשְׂרֵין אַתְזָוָן.

יעל דָא חַמְשָׁה וְעַשְׂרֵין זִיגְיָן לְאַשְׁלִמָא תְקוֹנָא
דְמַקְדְשָׁא (ס"א רְמַשְׁבָנָא) וּכְלַ הַנִּי אַתְזָוָן,
אָוְקִימָנָא בְּאַינְנוּ אַתְזָוָן גְּלִיפָן, דְאַוְלִיפָנָא מִמְרָא.
וּבְגַיְן דְמְשִׁבְנָא אַשְׁתָלִים בְּרוֹזָן אַלְיוֹן, אַקְרֵי בְּהָא,
בְּיְהִוְדָא דְשַׁלִימָיו דְמְשִׁבְנָא, וְעַל דָא (תְּהִלִים קְמָה)
וְחַסִידִיך יְבִרְכֵיכָה בְּתִיב, רְזָא דְשַׁלִימָיו דְכָל מְשִׁבְנָא

לשון הקודש

יעקב רְצָה לְתַקְנוּ לְמַטָּה בְּסָוד הַיְהוּדָה,
וְתַקְנוּ בְעַשְׂרֵים וְאַרְבָּע אֲוֹתִיות, וְהַנִּזְבָּח
בְרוֹזָק שֵׁם כְבוֹד מְלֻכָתוֹ לְעוֹלָם וְעַד. וְלֹא
הַשְׁלִים לְעַשְׂרֵים וְחַמְשָׁה אֲוֹתִיות, מִשּׁוּם
שְׁעָדָין לֹא הַתַּתְקָנוּ הַפְּשָׁבָן. כִּיּוֹן
שְׁהַתַּתְקָנוּ הַמְשָׁבָן וְנְשָׁלָם, הַדָּבָר
הָרָאשׁוֹן שְׁהִיה יוֹצֵא מִמְנוּ בְשַׁחַשְׁתָלִים -
לֹא דָבָר אַלְאָ בְעַשְׂרֵים וְחַמְשָׁה אֲוֹתִיות,

וְתַקְוִנָּא דִילֵיה. כ"ה, לְקַבֵּל תְּרֵין וְעֶשֶׂרִין אַתְּזֹן,
וְאוֹרִיְתָא וְגַבְיוֹאִים וּכְתוּבִים, דָאִינּוּ בְּלֹא חֲדָא,
וְרוֹא חֲדָא.

בְשֻׁעַתָּא דִישְׁרָאֵל קָא מִיחָדִי יְהוָדָא בְּהָאִי קְרָא,
בְּרוֹא דְחַמְשָׁה וְעֶשֶׂרִין אַתְּזֹן, דָאִינּוּ
שְׁמַע יִשְׁרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, וּבְרוֹךְ שֵׁם כְּבוֹד
מִלְכֹוֹתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, דָאִינּוּ אֶרְבָּע וְעֶשֶׂרִין אַתְּזֹן,
וַיְבִינוּ כָל חָד בְּהָו, בְּלָהו אַתְּזֹן מִתְחַבְּרוֹ פְּחָדָא,
וּסְלָקִין בְּחַבְוָרָא חָד (ס"א כְּדִין אַתְּפִתְחָה) תְּשַׁעַה וְאֶרְבָּעִין
תְּרֵעִין, בְּרוֹא דִיּוּבָלָא. וּכְדִין אַצְטְּרִיךְ לְסְלָקָא עַד
וְלֹא יִתֵּיר. וּכְדִין אַתְּפִתְחָה תְּרֵעִין, וְחַשִּׁיב קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְהָזֵא בָּר נֶש, בָּאִילּוּ קְיִים אֹרִיְתָא
בְּלָה, דָאִיהִי אַתְּיָא בְּתְשַׁעַה וְאֶרְבָּעִין פְּנִים.

לשון הקודש

שְׁהָם עָשָׂרִים וְאֶרְבָּע אֲוֹתִיות, וַיְבִינוּ כָל
אֶחָד בְּהָנוּ – בָּל הָאוֹתִיות מִתְחַבְּרוֹת
בְּאַחֲת, וְעוֹלוֹת בְּחַבּוֹר אֶחָד (אָנָפִתְחָה)
אֶרְבָּעִים וְתְשַׁעַה שָׁעָרִים בְּסָוד הַיּוֹבֵל,
וְכְתוּבִים, שָׁהָם בָּל אֶחָד וָסָוד אֶחָד.
בְשַׁעַה שִׁישְׁרָאֵל מִיחָדִים יְהוָדָא בְּפִסְקָה
תְּוֹהָה בְּסָוד שֵׁל עָשָׂרִים וְחַמְשָׁ אֲוֹתִיות,
שְׁהָנוּ: שְׁמַע יִשְׁרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד,
וּבְרוֹךְ שֵׁם בְּבוֹרָא מִלְכֹוֹתוֹ לְעוֹלָם וְעַד,

(בכלא) ועל דא אצטראיך לביונא לבא ורעותא בחייבשה ועשרין ובארבע ועשרין, ולפלקאלן ברעותא דלא, לחשעה וארכבעין פרעין דקאמון. בין דאתכזון בהאי, יתפזון בההוא יחוּדָא דאמר מר, שמע ישראל וברוך שם בבוד מלכותו לעולם ועד כלא דכל אורייתא כליה. זבא חילקה מהן דיתפזון בהו, דודאי כלא איהו דכל אורייתא דעילא ותתא. וזה איהו רזא דאדם שלימא, דבר נוקבא, ורזא דכל מהימנותא.

מחלוκת דשמעאי זה לל בקיימה ושביבה,
דבתיב, (דברים ז) בשבך ובקומך,
דשמעאי סבר בערב דקא כלילא נוקבא בשלטנה,
אצטראיך לגבוי נוקבא דקא יטו וייקראו. ובפרק,
דקא שלטא דבורא בשולטנותא דעלמא עלאה,

לשון הקודש

ולבן צרייך לבון לב ורצון בעשרים והוא מש ובעשרים וארבע ולהלום ברצון הלב לארכעים ותשעה שערים שאמרנו. בין שהתפזון בה, יתפזון מחלוקת של שמעאי זה לל בקיימה ובשביבה, שפטות (דברים ט) בשבך ובקומך. ששמעאי סבור, בערב, שבוללה הנקבה בשלטונה, צרייך לנקבה שיטו וייקראו. ובפרק בשושולט הוכר בשלטון

אַצְטָרִיךְ לְמִיקֵם קָמִיה דְּכֹרֶרֶא, כִּמֵה דְּאַצְטָרִיךְ בְּתִפְלָה מְעוֹמֵד, וּבְכָל אַתָּר דְּכֹרֶרֶא אֲתִיא.

וּבֵית הַלִּיל סָבֶר, אַלְמַלְאָא אַשְׁתַבָּח דָא לְחוֹד וְדָא לְחוֹד, הַכִּי אַצְטָרִיךְ. אַבְלָא כִּיון דְּאַנוּ מְחַבְּרוֹן לוֹזָן בְּחַדָא, בְּחַבּוֹרָא בְּתִשְׁעָה וְאַרְבָּעִין פָנִים, וְתִשְׁעָה וְאַרְבָּעִין תְּרֻעִין, לֹא אַצְטָרִיכָנָא לְאַפְרִישָא דָא לְחוֹד וְדָא לְחוֹד, אַלָא לְאַשְׁגַחָא דְכָלָא אִיהוּ חָד, בְּלָא פְרֹזְדָא. וּכְמֵה דְאַזְדָמָן לֵיה לְבָר נְשָׁה, הַכִּי יַיְמָא, דָהָא תְּרוּזִיהוּ בְּחַבּוֹרָא חָדָא, כִּמֵה דְגִיחָא לוֹזָן, וְהַכִּי אַצְטָרִיךְ לְאַתְחֹזָה.

וּעַל דָא דְכֹרֶרֶא, בְשִׁית סְטְרִין, בְּקָרָא דְשִׁמְעָה יִשְׂרָאֵל, דְאַינּוּ שִׁית תִּיבִין. וּנוֹקֵבָא בְשִׁית סְטְרִין בְּרוֹךְ שֵׁם בְּבּוֹד מְלֻכּוֹתָו לְעוֹלָם וְעַד. דְאַינּוּ שִׁית תִּיבִין אַחֲרָנִין, וּסְלִקֵין בְּחַבּוֹרָא חָדָא.

לשון הקודש

הַעוֹלָם הָעַלְיוֹן, צָרִיךְ לְעַמְדָה לְפָנֵי הַזָּבֵר כְמוֹ שְׁזַרְיךְ בְּתִפְלָת מְעַמֶּד, וּבְכָל מֶkְומָה – כְּה יָאמֵר, שְׁהָרִי שְׁנִיהם בְּחַבּוֹר אַחֲרָנִים שְׁהַזָּבֵר בָא.

וּבֵית הַלִּיל סָבֶר, שְׁאַלְמַלְאָא שְׁגַמְצָא זֶה לְחוֹד וְזֶה לְחוֹד – כְּה צָרִיךְ. אַבְלָא כִּיון שְׁאַנוּ מְחַבְּרִים אָוֹתָם בְּאַחֲרָנִים בְּחַבּוֹר בְּאַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה פָנִים וְאַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה מְלֻכּוֹתָו לְעוֹלָם וְעַד, שְׁהָם שְׁשׁ תְּבוּות שְׁעִירִים, לֹא צָרִיכִים אָנוּ לְהַפְרִיד זֶה

ברזא רתשה וארבעין טרעין, והלכה בית הלל בבל אחר.

רבי שמעון ארמים ידו ובריך לרבי אלעזר בריה. פתח ואמר, (ישעה מא) מי העיר מפוזרת וגוז. Hai קרא אוקימנא ואתמר, אבל רזא דחכמתא איהו, מי רזא דעלמא עלאה איהו, דהא מתמן נפקא שירותא, לאתגליה רזא דמיהימנותא, זהא אוקימנא.

תו. מי טמירה דבל טמירין, שלא ATIידע ולא אתגליה בבל. גלי יקריה לאשתמודעא, מההוא אחר דאקרי מזרה, דהא מתמן שירותא דבל רזא דמיהימנותא, ונזהר לאתגליה.itolבר צדק יקראה לרגלו, דהא צדק, גלי גבירתא עלאה, ושותלטניה דקדשא בריך הווא, ולהאי צדק

לשון הקודש

אחרות, וועלם בחבור אחד, בסוד של יוצאת הראשית לנולות סוד האמונה, ארבעים ותשעה שערים, והלכה במו נהרי בארכנו.

עוד מי - הטעמיר של כל הטעמירים, שלא נודע ולא התגלה בבל. גלה בבודו להודיע מאותו מקום שנקרא מזרה, שחררי ממש ראשית של כל סוד האמונה והאור להנולות. ואחר בה, צדק יקראהו לרגלו, שחררי צדק גלה הנבורה בית הלל בכל מקום.

רבי שמעון הרם ידו ובריך את רבי אלעזר בנו. פתח ואמר, (ישעה מא) מי העיר מפוזרת וגוז. פסקו זה בארכנו ונתקבאה, אבל סוד החכמה הוא. מי הוא סוד של העולם העליון, שחררי ממש

אֲשֶׁר־תִּשְׂרֵף על עַלְמִין בְּלָהָו, לְדִבְרָא לוֹן, וְלֹא־תִּקְנֵא
לוֹן, בְּדִקָּא יְאֹתָה. וְעַל־דָּא, (ישעה מא) יִתְנוּ לְפָנָיו גּוֹיִם,
וּמְלָכִים יְרָך, (דף ק"מ ע"א) דָהָא בֶּל מְלָכִין דְעַלְמָא,
בְּרִשּׁוֹתָא דָהָא צְדָקָה קִימִין, בְּמֵה דָאָת אָכָר (תהלים
ט) וְהַזָּא יִשְׁפּוֹט תְּבֵל בָּצְדָקָה.

תו, צְדָקָה יְקָרָא הָוּ לְרִגְלוֹ, מָאוּן קָרֵי לְמָאוֹן. אֲלָא,
צְדָקָה אִיהָוּ קָאָרֵי תְּדִיר לְאַסְפְּקָלְרִיאָה
דְגַהְרָא, וְלֹא שְׁבִיךְ לְעַלְמִין, וְצְדָקָה קָאִים תְּדִיר
לְרִגְלוֹי, דְלֹא אִתְעָדֵי מַתְפָּנוֹ, וְקָאָרֵי וְלֹא שְׁבִיךְ,
הָדָא הָוָא דְכַתִּיב, (תהלים פג) אַלְהִים אֶל דָמֵי לְדָקָה אֶל
תְּחִרְשָׁה וְאֶל תְּשִׁקְטָה אֶל. וְהַשְׁתָּא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הָוָא
אֲנָהָר לְזָוֵן אַרְחָא דָא בְּגִינָן (וּרְבָי) אַלְעֹזֵר בְּרִיךְ דְקָרֵי
לְגַהְזָר אַלְאָה וְלֹא שְׁבִיךְ. זְבָאָה חֹזְלָקִיהָזָן
דְצִדְיקִיא בְּעַלְמָא דָין וּבְעַלְמָא דָאָתִי. (ס"א וְהַשְׁתָּא

לשון הקידוש

הָעַלְיוֹתָה וְשְׁלֹטָוֹן שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא,
וְאֶת הַצְּדָקָה הָוָה הַשְׁלִיט עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת
לְהַנְּהִיגָּם וְלִתְקַנֵּם בְּרָאוֹי. וְלֹבֶן, יִתְנוּ
לְפָנָיו גּוֹיִם וּמְלָכִים יְרָך, שְׁהָרִי בֶּל מְלָכִי
הָעוֹלָם בְּרִשּׁוֹת הַצְּדָקָה הָוָה הַם עוֹמְדים,
כְּמוֹ שָׁגָאָמָר (תהלים ט) וְהַזָּא יִשְׁפּוֹט תְּבֵל
בָּצְדָקָה.
עוד צְדָקָה יְקָרָא הָוּ לְרִגְלוֹ - מֵי קָרֵא
לְמֵי? אֲלָא הַצְּדָקָה קָרֵא תְּמִיד

אל עזיר ברבי קני ליהוֹרָא עלה וילא שכיך יקונשא בראיך הוא אנדר לן ארחה רא בגיניה, ובאה חולקיה וובאה חולקיהון הצדייקיא).

רבי אבא פטה קרא ואמר, (תהלים טג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מאי שנא מפל שאר תשבחן, דלא קאמר באן אחר שבח לוון דוד מלכאה, ומאי שנא הכא דקאמר בהיותו במדבר יהודה. אלא לא דא בלחווי, דהא אוּפַה כי נמי, (תהלים לד) בשנותו את טעמו לפני אבימלך. (תהלים נד) בבא הזיפים. בגין כלחו. לאחזהה לבבני עלמא, سبحانיה לדוד, דاتفاق על גב דבצערא היה, ונחו רדי אברתיה, היה משתדל לומר שירין ותשבחן לקידשא בראיך היה.

וاتفاق על גב דברות קדשא היה אמר, רוח קדשא לא הני שארי עליוי, עד דאייה אשתחדל למשירי עליוי. בגין בבל אחר, לא שריא רוח קדשא

לשון הקידש

טעמו לפני אבימלך. בבא הזיפים. בגין להראות לבבני העולם سبحان כלם. רוזדים אמר – רוח קדשא לא שורחה עליון עד דהא אמר – רוח קדשא לא שורחה עליון. וכה בכל מקום – לא שורה רוח קדש שלמעלה

קורא לאור העליון ולא שוכן, והקדוש ברוך הוא מאיר לנו דודרכ בגדלו. אשר חילקו ואשרי חילקם של הצדיקים).

רבי אבא פטה פסוק ואמר, (שם ס) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. מה זה שנא מפל שאר התשבחות שלא אמר באיה מקום שבח אותם דוד המלך? ומה שנא באן שאמר בהיותו במדבר יהודה? אלא לא זה לבודו, שהרי אף בך גם – (שם לד) בשנותו את